

Hvězdný svit dnes ráno potkala bouře. Oceán se vzdouval znovu a znovu, s každou vlnou pohltivší naši palubu jsem se obával, že Svit již nespátří světlo dne.

Po bitvě s mořem, která mi připadala jako věčnost, se v mracích před námi konečně otevřela úzká průrva. Hodiny namáhání se ale na lodi podepsaly - než nás lodivod stihl navést do bezpečí, Hvězdný svit se přelomil v půli a já v rozbouřeném moři záhy ztratil vědomí.

Probudil jsem se v malé chatrči s podlahou pokrytou jemným bílým pískem. Byl jsem sám, nahý, přikryt jen těžkou koží. Pomalu mi došlo, že jsem byl vyplaven na pevninu, a mému zesláblému tělu toto prozření nebylo příliš po chuti.

Možná jsem omdlel, možná usnul. Probudil mě až pomenší muž, který vstoupil do chatrče. Dlouhé černé vlasy, tmavá pleť, barevné pruhy přes hrud'. Přes svou slabost jsem se mu pokoušel poděkovat, ale on pouze naznačil, abych odpočíval. Můj dobrodinec začal připravovat jídlo, za několik minut jsem měl před sebou dřevěnou misku polévky.

Posilněn jídlem jsem se začal pokoušet se se svým dobrodincem dorozumět. Jeho jazyk, přesto že jsem ho nikdy předtím neslyšel, mi byl překvapivě blízký. Brzy jsem věděl, jak se řekne polévka (nebo možná miska), chata (nebo domov), oheň, kůže...

Pak začal cizinec prstem do písku kreslit zvláštní znaky. Mé pokusy o konverzaci odbíjel, dokud nebyl hotov. Pak vstal, rozpažil a vši silout tleskl-

-a text byl pryč. Podlaha chatrče byla zcela nedotčená.

Když cizinec uviděl mou reakci, rozesmál se. Pak mi začal pomalu a trpělivě vysvětlovat toto tajuplné písmo. S každým znakem jsem měl silnější pocit spojení s něčím zvláštním, velkým, nereálným.

Po několika hodinách do chatrče dorazilo několik dalších domorodců. Mlčky si sedli do kruhu, ve kterém bylo místo i pro mě.

Těžko se mi vysvětluje, co následovalo. Mé vzpomínky jsou jen kusé; tu ritualistické mručení, tam rytmičtý zpěv, podávání bobulí a misek s jídlem, rostoucí pocit něčeho hluboko v mé vlastní hlavě, vzpomínky, které nejsou moje, jazyk, který jsem doposud neznal.

Nevím, co si mám o tom všem myslet. Nevím, proč teď já píšu Nomenickými znaky do písku dopis příteli, kterého už nikdy nevidím. Nevím, co se stane, až vstanu a tlesknu.

Možná se na mě usměje štěstěna a Otec Písku mojí zprávu předá dál. Možná ne.

Stále ale mohu doufat.
Marcus von Haller